

Розділ 1

Валерія

— Валеро, ти готова?

Дівчина розплющила очі і втомлено подивилася на чергову вчительку, що ввійшла до неї. Вихованці вже давно набридло, що всі навколо вперто звали її Валера чи Лера, хоча вона й повторювала їм із дитинства, що її звать Валерія і ніяк інакше. Але зараз дівчина вже не бачила сенсу сперечатися з Настасією Петрівною і доводити, що вона має право обирати, як її зватимуть, адже це були останні хвилини, проведені в інтернаті. Незабаром Валерія сяде в машину, і та відвезе її на вокзал, а звідти дівчина помчиться електричкою назустріч новому життю, яке неодмінно буде щасливим.

— Поквапся, — сказала Настасія Петрівна. — А то в Семена Сергійовича обмаль часу.

Дівчина мовчки кивнула. Нехай їй і не вдалося посидіти «на доріжку» із заплющеними очима та помріяти, що вже незабаром поруч не буде тих, хто знає про її прокляття і сприймає як потвору, проте, може, це й на краще, адже кожна хвилинка, проведена тут, відкладала наближення нового життя.

Лера взяла набиту речами сумку і рушила до дверей. Ще кілька днів тому дівчина була впевнена, що поїде

звідси з парою джинсів і декількома футболками. Але нещодавно директорка повідомила, що спонсори вирішили зробити прощальний дарунок кращій випускниці й купили чимало одягу. Валерія тоді подумала, що насправді цей презент був від її таємничого покровителя, проте директорка впевнено заявила, що це не так. Дівчина була дещо розчарована, бо вже встигла уявити, як слідом за подарунком з'явиться нарешті й сам покровитель. Та довго сумувати вона не стала, адже попереду чекало нове життя.

— То що, готова до змін? — із усмішкою запитав Семен Сергійович, щойно побачивши Валерію.

Дівчина посміхнулась і, кивнувши, сіла в машину. Водій інтернату був єдиною людиною, яка їй подобалась, і якій подобалась вона. Лера підозрювала, що симпатія чоловіка була викликана його невірою в її прокляття. Семен Сергійович взагалі ні в що не вірив, він говорив, що в цьому світі все просто і зрозуміло, а якщо комусь увижається щось неймовірне, то це від занадто бурхливої уяви і недостатньо розвиненого логічного мислення.

— Чого чекаєш від навчання в університеті? — запитав водій, тільки-но машина поїхала.

— Друзів, — відразу відповіла дівчина.

Семен Сергійович усміхнувся.

— Оце так! А я чекав, ти відповіси «зустріти гарного хлопця», «вийти заміж» або хоча б «одержати перспективну професію», а ти, як завжди, Віленська, мрієш не про те, про що всі дівчата твого віку.

Валерія розсміялася.

— Що поробиш, я така. Просто дуже набридло жити без друзів! Та нічого, в університеті мене ніхто не знає, тож там почнеться нове життя! Лише потрібно бути такою, як усі, й усе буде добре.

— Такою, як усі? — із сумнівом перепитав чоловік. — А ти думаєш, Леро, що у світі є хоча б дві людини, схожі одна на одну наче дві краплі води?

Замість відповіді Валерія гірко зітхнула. Ні, Семен Сергійович хоч і був хорошим, але однаково її не розумів. І, напевно, ніхто в цілому світі не зможе зрозуміти, хіба що той, хто теж живе з прокляттям. Але Лера була впевнена, що хоча в світі й є ще дивні люди, вони десь дуже далеко, і їй ніколи не зустріти іншу таку ж, як вона. Дівчина відвернулася до вікна і до вокзалу більше не промовила ні слова.

— Третій поверх, сьома кімната, — сказала комендантка гуртожитку Валерії. — Ключі є у твоїх сусідок, тож візьмеш у них і зробиш копію.

Дівчина мовчки кивнула і пішла до ліфта, біля якого вже стояло кілька студентів.

— Сім — щасливе число, — пролунав іронічний чоловічий голос. — Чи не так, Лерко?

Почувши, що її назвали на ім'я, дівчина озирнулась. За нею стояв хлопець, обличчя якого здалося їй дещо знайомим. Побачивши розгубленість у погляді Валерії, він посміхнувся.

— Ми вчилися в одному інтернаті, — пояснив парубок. — Тільки я був на три роки старшим за тебе і після дев'ятого пішов у коледж. Невже я так сильно змінився, Лерко, що ти мене не впізнала? Я Артем, Артем Лебеде́нко.

Валерія зітхнула. Вона мріяла, що в університеті її оточуватимуть тільки нові люди, а тут — на тобі — хлопчисько з її інтернату!

— Не називай мене Леркою! — огризнулась вона.

— Домовились. Зватиму Лера.

— Валерія, — хмуро відповіла дівчина, заходячи в ліфт.

Їй так не хотілося, щоб Артем їхав із нею, що перш ніж він зайшов, дівчина натиснула на цифру три, навіть не поцікавившись, чи не виходить хтось на другому поверсі. Але це не допомогло: хлопець встигнув протиснутися у двері, що вже зачинялися.

— Мені, до речі, теж на третій, — заявив він.

Лера не стала відповідати, а відвернулась до протилежної стіни. Та ледь вони залишили ліфт, як увагу дівчини привернули чоловіки, що вийшли з однієї з кімнат. Старшому було близько п'ятдесяти п'яти — шістдесяти років, а молодшому — десь тридцять і, на відміну від першого, він був одягнений у поліцейську форму.

— Цікаво, що тут робить поліція? — задумливо запитала Валерія, звертаючись чи то до Артема, чи то до самої себе.

— Розслідує вбивство, — недбало відповів хлопець. — Хіба ти не чула, що наприкінці червня тут убили студентку четвертого курсу, і тепер її примара ночами не дає спокою мешканцям гуртожитку. Дівчатам вона мстить за те, що вмерла, а вони живі, а хлопцям — за те, що один із них убив її.

Від почутого Лера відчула, як озноб пробіг тілом: настільки страшно їй стало залишатися в гуртожитку, де скоєно злочин. Дівчина провела чоловіків переляканим поглядом, а потім знову подивилась на Артема і побачила, що той посміхається.

— Ну і жарти в тебе! — розсерджено промовила вона. — Не міг відразу сказати, що це родичі когось із мешканців?

— Та не дуйся вже, — відповів хлопець. — Пішли, проведу тебе до кімнати.

Вони пройшли трішки далі по коридору й зупинились біля сьомої кімнати. Лера ніяк не наважувалась увійти, адже от зараз дівчина познайомиться зі своїми новими сусідками. А раптом вона їм не сподобається? Лера відчула, як скажено заколотилося серце.

— Чого зупинилась? Сміливіше! Відтепер це твій дім, — із цими словами Артем постукав у двері і, не очікуючи на відповідь, відчинив їх. — Привіт, дівчата, знайомтеся з новою сусідкою.

— А ти тепер у нас працюєш провідником? — іронічно запитала худенька блондинка і додала: — Наш Артемчик

просто не міг пропустити нагоди познайомитися з новою гарненькою студенткою.

— Не ревнуй, — сміючись, сказав хлопець і додав: — До речі, ми з Леркою давно знайомі: вчилися в одному інтернаті.

— Отже, тебе звать Лера? — запитала дещо повненька темноволоса дівчина, яка до цього мовчала.

— Валерія. Мені не подобається, коли моє ім'я скорочують.

Дівчина байдуже знизала плечима.

— Мені однаково, — заявила вона. — Валерія, так Валерія. Спатимеш на ліжку біля дверей, під вікном місця зайняті. Ти першокурсниця?

Лера кивнула.

— А ви? — запитала вона.

— Данка на другому, а я на третьому.

— Моя однокурсниця, — втрутився в розмову Артем.

— До речі, я Влада, — сказала дівчина і раптом, посміхнувшись, додала: — Напевно, я неправильно представила нас. Мабуть, треба Владислава й Богдана. Чи краще на ім'я та по батькові?

Почувши питання, Артем пирснув зі сміху, а Валерія, кинувши на нову знайому розсерджений погляд, холодно промовила:

— Цілком вистачить імен.

Реакція Лери зацікавила хлопця. Він пам'ятав її зовсім іншою: тихою і забитою дівчинкою, яка всі дні поспіль сиділа за книгами та уроками. Тоді вона боялася хоч комусь слово поперек сказати. А тепер...

— Добре, дівчатка, бачу, вам є про що поговорити, тож не заважатиму, — промовив хлопець і вийшов.

Хоча зустріч із Артемом і зруйнувала плани дівчини почати нове життя серед незнайомих людей, однак, коли він пішов, Валерія дуже пошкодувала, що не затримала його. Вона почувала себе незатишно поруч із незнайомими дівчатами. Лера не сумнівалась, що зовсім не сподобалась їм. Принаймні вона почувалася тут зайвою